

Увод

Срби су дуго пружали отпор Трцима и турском продору у Европу. Моћно турско царство покорило је српске државе и већи део српског народа, али није скршило њихов дух и снагу отпора. Срби су учествовали у свим ратовима Турака и хришћанских држава Угарске, Аустрије и Млетачке републике. Кад њима придодемо Само важније буне из овог периода, којих је било насвим територијама током турске превласти, стиче се представа о немирном балканском простору насељеном Србима. Отпор турском насиљу, политички, верски и економски, подгрејаван од стране суседних хришћанских држава њихов је основни узрочник. Турци су пренели мошти Светог Саве из Милешеве у Београд де су спаљене. Две године касније избила је буна херцеговачких племена. Било је много узрока који су доводили до учесталих сеоба Срба по турском влашћу: турски војни походи, пустошења, насиља, учешће у бунама, устанцима и ратовима, глад и немаштина. Пре доласка турака, Срби су се селили према југу-Византији, а од тада правац њихових сеоба ишао је ка северу и западу, на просторе Угарске, касније Аустрије и Венеције. Сеобе су започеле у време првих турских упада, а постале су масовне у другој половини XV века, када је приведено крају дуго покоравање српских држава. Оне су настављене до краја XVII века а било их је и у следећа два столећа, ма да у знатно мањој мери. Срби су се селили непрекидно, па су сеобе постале зла коб српског народа, остављајући у њиховом бићу безброј ожигљака. Сеобе су означиле неколико преломних догађаја у српској повести под влашћу Турског царства и Хабзбуршке монархије. Срби су се селили по највише са простора Косова и Метохије, старе Рашке, брда, источне Херцеговине и Македоније, реч је о планинској области између неретве и Шар планине, и допирали на север до Будима, а на северозападу до Жунберка. У XV и XVI веку населили су, као сточари, северну Србију, тачније Смеревски санџак. Касније су, у таласима насељавали Срем, Банат, Бачку, Босанску крајну, Лику, Славонију, Хрватску, Далмацију. Највише је насељавана Војна граница. Селећи се и у најудаљеније пределе Угарске Срби су, у живу главу, носили мошти светитеља, иконе, књиге и добро упамћена историјска предања. Где год да су се населили подизали су цркве и манастире, по највише на просторима Фрушке горе и Мале Влашке.

Положај Срба пре Велике сеобе

У време владавина султана Сулејмана величанственог (1520-1566) Османско царство је досегло врхунац своје моћи, сазрело је у светску силу којој се тада разједињена Европа није могла успешно одрпети. У силном замаху, прогутавши скоро целу угарску, Турци су се зауставили тек испред зидина Беча. И најсеверније територије некадашње српске деспотовине увелико су биле укључене у нову, административну и војну организацију турског царства. Тих година је исчезло и последњи обласак српске државности. Обезглављени српски народ потиснут је са историјске позорнице. Највећим делом претворен је у бесправну рају која је обрађивала земљу, издржавала спахије давала држави порезе. Са друге стране, одрђени број људи био је укључен у различите помоћне војничке службе, због чега је био ослобођен извесних данака. Изгубивши државу Срби нису изгубили сећање у суровој борби за опстанак, да би преживели као народ, потражили су утеху у својој историји.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com